

BONES NOTICIES DE SISTER

de Manuel de Pedroló

Persones dramàtiques:

Vena

Coqui

Carnac

Oc

Poni

Habitació de parets blanques amb una única porta, al fons negra i condemnada per mitjà d'unes quantes fustes mal clavades de muntant a muntant. Prop del racó dret, un telèfon que penja del mur. Una taula i quatre cadires. Per terra, un macuto de soldat, una ampolla i un llibre.

En aixecar-se el teló, dos dels homes, OC i CARNAC, i una de les dones, VENA, seuen a la taula, on hi ha un joc de cartes amb el qual CARNAC acaba un solitari. COQUI, l'altra dona, es mou per l'estança, sense allunyar-se massa del telèfon; PONI, el darrer dels homes, és de cara a la paret, una mica més enllà de la porta. Tots els homes duen barret de roba: les dones van força despendinades. Tots plegats vesteixen de qualsevol manera, peces molt usades i poc netes.

Un llarg silenci, durant el qual CARNAC acaba el solitari, va plegant les cartes esteses al seu davant i les deixa amuntegades. OC i Vena el miren, sense interès.

OC - Fa mal...

CARNAC - Què?

OC - El silenci.

Pausa llarga.

CARNAC - Tot, fa mal.

OC - Sí.

VENA - Podríem dir alguna cosa.

Nou silenci prolongat. CARNAC va tocant les cartes, sense jugar.

OC - Però ja és tard.

CARNAC - PER què?

OC - Per a dir coses.

CARNAC - Això sí.

Pausa. VENA allarga la mà, agafa una carta, se la mira, la deixa sobre la taula, i CARNAC torna a recollir-la per col·locar-la sobre les altres.

VENA - Jo sabia una història.

OC - Quan?

VENA - Abans.

CARNAC - Tots en sabem, aleshores.

VENA - Potser la podria recordar.

PONI - (des de la paret) - No m'agraden, les històries.

CARNAC - Calla tu.

Silenci.

VENA - Era d'un home que es deia Ramona.

CARNAC - Una dona., vols dir.

VENA - No ho sé.

Breu silenci.

VENA - Tenia ales.

CARNAC - Això és diferent.

PONI, sense abandonar el seu lloc, es posa a riure i tots l'esguarden.

CARNAC -- Què et passa, a tu ?

PONI -- Mai no hi ha hagut cap home que tingués ales.

CARNAC s'aixeca, ràpid, es treu el barret i colpeja PONI al cap, als braços, a l'esquena.

CARNAC -- La boca tancada.

PONI (encongit per tal de defugir els cops) -- Fa molta estona que estic castigat...

CARNAC -- No et vull sentir. (Torna cap a la taula, on s'asseu)

COQUI -- Tarda molt, Sister.

OC -- No va dir quam.

COQUI -- ES Podria haver espatllat el telèfon.

OC -- No ha passat mai.

CARNAC -- Prova-ho.

COQUI -- Sempre contesta la mateixa veu. (però s'en va cap a l'aparell, el despenja i escolta en silenci; torna a penjar). Sí.

CARNAC -- Què diu ?

COQUI -- Aquí Servei Central; digui...

VENA -- Sister no hi treballa.

OC -- Es clar que no.

CARNAC -- No ho ha dit pas ~~aningu~~. (Torna a agafar les cartes).

COQUI -- Ara ja es deu haver casat i tot.

VENA -- Tan jove ?

OC -- No ho sabem. Si s'ha casat podria ser una altra Sister.

CARNAC -- (pensatiu) -- Això sí.

Silenci, durant el qual va estenent les cartes sota la mirada dels altres dos.

VENA -- Recordo que es deia Ramona.

OC -- Qui ?

VENA -- L'home aquest. Em penso que tenia una ala de cada color.

OC -- Ales... però com vols dir, ales ?

VENA (sorpresa) -- Doncs això... amb plomes.

OC -- Ah !

PONI (des de la paret) -- Em puc aixecar, ja ?

CARNAC -- No encara; fins que piquin.

PONI -- I si no piquen mai ?

Tots es redrecen, COQUI s'immobilitza i CARNAC va aixecant-se a poc a poc de la cadira; se li atansa en mig del silenci i de tots plegats.

CARNAC (inclinat cap a PONI) -- Què saps ?

PONI --(va retrocedint al llarg de la paret) -- Jo... jo només ho dit...

CARNAC --(es treu el barret i el colpeja) --Has dit, eh ? Per què no ha de picar ?

PONI -- Potser no pot.

CARNAC (incrèdul) -- Sister ?

PONI -- Sí.

CARNAC torna a aixecar el barret, però en aquell moment el timbre del telèfon es dispara. COQUI corre cap a l'aparell.

CARNAC -- (tot posant-se el barret i assenyalant cap als objectes que hi ha per terra) -- De pressa, l'ampolla, el llibre...

PONI es precipita, ho recull i ho fica dins el macuto, Tots escolten.

COQUI --(a l'aparell) --Sister ?... Ah !... Sí... No... El número ?... No en tenim cap...(es gira) Qui el té?... (Els altres

es miren, *incomprendius*, però ella ja torna a parlar) El dos-
dos-zero-dos-zero-dos ? No... Li dic ... Deixi la línia, ha de
telefonar Sister... (Silenci*x* admirat) De Sister ?... Però vos-
tè... Com... què... De Sister... Digui per qui demana... Escol-
ti... vostè, un moment... (però resulta clar que l'altre ja ha
penjat. COQUI separa una mica l'aparell de la seva orella, el
contempla i després acaba per penjar-lo; es tomba als altres)
No he entès res.

OC - Qui era?

COQUI - Algú de Sister.

CARNAC - De part de Sister ?

COQUI - No, de Sister. Diu que hi viu molta gent.

OC - Deu ser ara.

PONI - Sister viu sola.

CARNAC - Si no s'ha casat.

VENA - Potser era el seu marit, doncs.

COQUI - No ha dit res. Només els números.

OC - No és el nostre.

CARNAC - No vam voler zeros.

COQUI - No, és de la rifa. L'hem tret.

OC - Quina rifa?

COQUI - Diu que n'hi ha una.

Carnac - Nosaltres no hem jugat mai.

OC - No, mai.

CARNAC - (es gira a PONI, acusador) - Potser tu...

PONI (a la defensiva) - No, Carnac, t'ho juro!

CARNAC - (Se li atansa) Les butxaques! A veure.

PONI - Sí, sí, mira... (va girant-les, totes buides, excepte
per un petit rectangle de paper).

CARNAC - (Tot examinant-lo) Què és això ?

COQUI - (que s'hi ha atansat) Hi ha un número.

CARNAC - No és el mateix. Diu "via pública".

OC - Via pública ... Què hi feia, a la via pública ?

CARNAC - Sí, què hi feies ?

PONI - Hi seia. (tots llevat de VENA, es consulten amb la mira-
da). Hi havia cadires, i ombra, Passaven noies...

OC - I t'ho van deixar fer ?

VENA - També jo hi vaig seure una vegada. Sota un arbre.

COQUI - Tu ?

VENA - Sí. Amb Sister.

CARNAC - Sister no és aquí.

VENA - No... Una ^{altra} vegada vam veure algun.

OC - Això és diferent.

VENA - Vull dir que corria.

CARNAC - I donava n números ?

PONI - Diu que sempre n'han donat.

CARNAC - (Molest) Diu, diu... Qui, ho diu ?) Pausa). Més val
que no en parlem més. Treu aquestes coses...

PONI treu l'ampolla i el llibre del macuto, ho torna a
deixar per terra; després s'assu a la quarta cadira. CARNAC
també ha ocupat la seva i, mentre COQUI reprén la seva vigilà-
cia del telèfon, va examinant el paper sense dir res. Tots ca-
llen llargament.

OC - Un arbre...

PONI - I les noies que passaven...

OC - Els arbres deuen ser bonics.

VENA - I l'aigua.

OC - Però els arbres més.

CARNAC (llegeix el tiquet) - "Conservi's a disposició de qual-
sevol funcionari de la companyia".

OC - Aixó, diu? (Agafa el tiquet de les mans de l'altre, l'exa-
mina) Potser sí que té alguna cosa a veure amb la rifa.

CARNAC - NO HI Hem jugat mai.

VENA - Potser Sister.

CARNAC - HO hauria dit.

PONI - No ha picat més.

CARNAC (cel.lajunt) - Què vols dir que no ha picat més? Ens
hem d'esperar, oi?

PONI - Ja ho fem. Fa molt de temps.

CARNAC - No en va parlar ningú, del temps.

VENA - Potser se n'ha oblidat.

CARNAC - Sister? No s'oblida mai de res.

PONI - Ara pot ser diferent.

OC - (deixa el tiquet sobre la taula) Estava pensant... Potser
portaran els diners.

CARNAC - QUINS diners?

OC - Els de la rifa.

CARNAC - No ho poden fer.

PONI - Poden fer el que vulguin.

CARNAC - Doncs no els acceptarem.

VENA - Potser és obligatori.

CARNAC - No tenint el número, no.

VENA - Direm que el té Sister. Que els hi portin.

CARNAC - Això sí.

OC - No sabem on és.

CARNAC - I què?

OC - Vull dir per l'adreça, saps?

PONI - La voldran saber, sí.

CARNAC - PER què?

PONI - Es costum, em penso.

CARNAC - (empipat) Ho compliques tot. (Es treu el capell i li
dóna uns quants cops) Sempre que obres la boca ho compliques
tot. (Agafa el tiquet de sobre la taula., l'hi allarga) Té, no
el vull veure més!

PONI - L'estriparé.

CARNAC (li atura el gest) - No estriparàs res! Desa'l!

PONI - Després me'l tornaràs a trobar i ... (CARNAC L'hi arra-
bassa d'una grapada i se'l fica a la seva butxaca) està bé; guar-
da'l, doncs.

VENA - Jo no sé què devia fer del meu.

OC - Potser no te'n van donar.

VENA - Sí.

PONI - Se'l devia quedar Sister.

XXX VENA - Potser sí. (PAUSA llarga) Fa anys que se'n va anar,
ja.

PONI - NO se'n va anar. (Tots el miren)

CARNAC - Què, doncs?

PONI - La vam troure.

VENA - Qui?

PONI - Tots.

UN silenci

CARNAC - (assenyala amb la mà) Ves-te'n a la paret !

PONI - Però és veritat.

CARNAC - I, Aquest cop, agenollat. (Pica amb el puny sobre la Taula) Ràpid !

PONI fuig, esporuguit, i fa com li han manat. PAUSA llarga. Carnac torna a tocar les cartes.

No sé si me'n recordo bé... (un altre silenci). Per què ho fem fer ?

CARNAC - (sordament) Mai no hem tret a ningú.

PONI - Era molt blanca, oi ?

CARNAC - Sempre ho havia estat.

PONI - Però els cabells els tenia negres.

PONI - Els arbres devien agradar-li.

PONI - Sí... Hauria volgut conèixer-la de soltera.

CARNAC - Ja ho era.

PONI - QUAN ho era jo. Potser...

Es talla, perquè el telèfon acaba de disparar-se. Tots miren cap a l'aparell, vers el qual es precipita COQUI. PONI abandona el seu lloc per tal de recollir l'ampolla i el llibre de CARNAC l'atura).

CARNAC - A la paret, tu !

PONI - Però han picat...

CARNAC - A la paret! Oc...

Oc s'aixeca i va desant els dos objectes mentre COQUI parla per telèfon.

COQUI - Digui?... Sister?... Ah, no... El doctor Carnac, diu ?..

OC, el doctor Carnac es va morir... Potser fa quinze anys...

No ho sé. Família a Sister, diu ?... El certificat? ... No, no tenim res, aquí; no sabem res, nosaltres... No, ara no hi ha ningú... Ni el coneixia, jo... No, parents no... Sí, sí, com vulgui... (Penja).

PONI - (des de la paret) No m'aixeco?

CARNAC - No !

COQUI - (que s'ha anat atansant a la taula) Era de la juntament de Sister.

OC - (traient de nou l'ampolla i el llibre) - No hi tenia res de veure.

COQUI - No, mai; Carnac en tot cas.

CARNAC - Amb el de Sister no.

COQUI - Potser ara se'n diu així.

OC - (que s'ha quedat amb el llibre a la mà) I què volien ?

COQUI - Han exhumat un parent.

PONI - Sister ?

COQUI - No ho han dit.

OC - Però parent de qui ?

COQUI - Em penso que no ho saben.

OC - Hauríem de fer alguna cosa.

CARNAC - Es clar.

Però tots es queden quietes i hi ha un altre silenci llarg.

PONI - Era el secretari ?

COQUI - Una veu de dona, com sempre.

PONI - I el número d'on l'han tret ?

COQUI - No ha dit res, de la rifa.

PONI - Vull dir el del telèfon. Només Sister el sabia.

COQUI - Es veu que no.

PONI - (des de la paret) I per què l'han exhumat aquest ?

CARNAC - (violent) A callar, tu !

COQUI - (contesta a despit de tot) Tenia una bala al cor.

OC - Ho ha dit ?

COQUI - Sí.

(Tots es miren d'una manera vaga, recelosa, i Oc es mou cap a la taula, on acaba per asseure's sense haver abandonat el llibre. Silenci llarg).

OC -)llegint la coberta del llibre)"Tractat de màgia"

COQUI - Era seu.

PONI - (des de la paret) Tot, era seu. (Pausa) Em puc aixecar. ja? (Silenci) Em puc aixecar ?

CARNAC - (cansadament) Vigila el telèfon, Seu, Coqui...

Silenci mentre Oc va fullejant el llibre.

OC - (inclinant-se cap a les pàgines) Recepta per a fer-se es-timar.

VENA - ~~XXX~~ (mentre tots miren cap al llibre) Ho diu aquí ?

OC - Sí. (Llegeix) Mateu a mitja nit un colomí femella verge..

COQUI - I com se sap, això ?

OC - Hi deu haver maneres.

COQUI - NO ho havia sentit dir mai.

OC - (tornant a llegir) Arranqueu-li el cor i polvoritzeu-lo després de deixar-lo assecar durant nou dies. Afegiu al morter

VENA - Quin morter ?

OC - No ho explica.

VENA - Nosaltres no en tenim cap.

COQUI - Tampoc no tenim cap colomí.

PONI (des de prop del telèfon, irònic) I, després, ja ens esti-mem, nosaltres !

CARNAC - A vigilar, tu !

OC (llegint de nou - Afegiu al morter un tros de roba calcinat que hagi estat en contacte amb la persona l'amor de la qual de-sitgeu, un gram de belladona i una fulla d'herba de Sant Joan.. Es estrany, oi ?

CARNAC - I aleshores, que es fa ?

OC - Es deu beure.

CARNAC - A veure... (Agafa el llibre de les mans d'OC i el fu-lleja mentre tots l'observen; s'atura a la pàgina de guarda) Diu Ramona... (Mira Vena) Potser és aquest que deies. Escrivia llibres ?

VENA - No Ho sé, Tenia ales.

OC - Potser era el colomí.

VENA - No. Una vegada va aixecar-~~xx~~ una pedra.

COQUI - Grossa?

VENA - Una pedra. Totes són iguals.

OC - Això sí. Es després que algunes es fan petites.

VENA - No ho sé., això.

CARNAC - (tanca el llibre) I què en va fer ?

VENA - Se la va endur per amagar-la.

CARNAC - Ningú no n'amaga, de pedres.

COQUI - Potser tenia valor, vom la de l'anell.

VENA - Quin anell ?

OC - No en portava mai. No li agradaven, em penso.

COQUI - Ja l'havies vist, el de Sister.

COQUI - Li agradaven Anells, collarets...

OC - Devia ser molt abans.

CARNAC - Li havien agradat sempre.

PONI - Els hi vam prendre.

Tots es giren.

VENA - Qui ?

PONI - No li va quedar res.

VENA - Potser per això se'n va anar.

PONI - No ... Em sembla que ja era fora, aleshores.

OC - Els havia deixat ?

PONI - Sí... (Reticent, amb la rialleta) Deixat...

OC - No els he vistos mai.

PONI - No t'hi devies fixar.

OC - I on són, ara ?

CARNAC - No son aquí.

COQUI - Els vam vendre, oi ?

OC - Va ser la roba.

VENA - Se n'hauria anat despullada.

PONI - Sí.

VENA - Despullada ?

Tots es miren, inquiets, i Carnac toca el joc de cartes.

(Un silenci)

OC - A mi només m'agraden les rodones, de pedres.

VENA - Com a Ramona.

OC - Però jo no tinc ales (s'ho mira)

VENA - Em sembla que aleshores encara no en tenia, tampoc. Pot
m va ser després d'això de la pedra.

COQUI - Però abans que feia ?

VENA - Em penso que buscava la pedra. N'havia de sortir un món,
saps ?

COQUI !! No.

OC - Jo tampoc.

CARNAC - Ningú. Això són llegendes.

PONI - Tot ho és...

PERÒ aleshores es tomba, perquè sóna el timbre del telèfon.
Tots escolten immòbils, llevar d'OC que recull llibre i ampolla
i ho dessa.

PONI - Sí... Sí, digui, digui!... El testament?... Esperis...
(es gira als altres) Diu que hi ha un testament...

CARNAC - Qui, ho diu ?

PONI - Deu ser el notari... (Es torna a girar a l'aparell) És
el notari, oi?... Sí... Tots, diu?... No. no en sabem res...
Quan vostè... Suposo que sí... Demà ? No és una mica precipitat...
No, ens hem de preparar... Sí, això... Una mica de temps... E
macte... Sí... Bon dia... (penja i avança cap els altres) Ens
espera el dissabte.

OC - Per què ? (torna a treure els objectes del macuto).

PONI - Per la lectura.

VENA - Per què no el llegeix per telèfon ?

PONI - No ho sé. No deu ser costum.

COQUI - Però quin testament és ?

PONI - El testament. Només n'hi ha un.

CARNAC - (agressiu) Però de qui ?

PONI - Li ho havia de preguntar ? Devia ser de Sister...

CARNAC - (més violent, tot aixecant-se) De... (Es treu el ca-
pell i comença a colpejar a PONI, el qual va fugint).

PONI - (tot protegint-se) - No, Carnac, no...!

CARNAC - Al telèfon de seguida! A preguntar!

PONI - (hi corre) Sí, sí... (però en despenjar-lo s'atura) No sé el número...

CARNAC! - El número... (Després d'una indecisió) Penja, doncs. Però no hi anirem.

VENA - Potser és obligatori.

CARNAC (a Poni) ! Ho ha dit, aixó?

PONI - No.

CARNAC - No hi anirem.

Torna a la taula, s'asseu i al cap d'un moment agafa les cartes i les va disposant per tal de fer un solitari. Els altres l'observen el mirem. Llarg silenci.

COQUI - El que m'estranya més és aixó de la bala... (Ningú no contesta) M'estranya molt.

OC - (mentre torna a seure) No sé si deu referir-se al mateix parent...

VENA - Es clar.

COQUI - Deu ser lluny.

OC - Potser ni és un parent, si ho anem a veure= Pot ser un desconegut. Però no en coneixen cap.

OC - Sí. Aquella dona que vaig trobar.

CARNAC (aixeca el cap) 7Quan? No vas dir res.

OC - No?

CARNAC - No dius mai res.

OC - Es que fa temps.

COQUI - I es va morir?

OC - No ho sé, aixó. Aleshores no, que vivia. No va dir que tingués res, però.

VENA - Qui era?

PONI - Deu voler dir Sister.

OC - No, a Sister la vaig portar.

CARNAC - Tu?

OC - No vaig ser jo?

CARNAC - NO la va portar ningú.

OC - Devia ser de Sister, doncs. Però abans no sé si se'n devia dir així...

COQUI - No has portat mai ningú.

OC - Va venir sola, doncs.

VENA ! Aixó Sister.

OC - I mai no hi ha hagut ningú més?

COQUI - No.

OC - Doncs la vaig dur en algun lloc o altre. Potser era abans que vinguéssiu.

VENA - Quan vas venir, Sister ja hi era.

COQUI - I tots l'hem coneguda.

OC - Vols dir que va ser la primera?

CARNAC - Ningú no va ser el primer.

PONI - El qui ho va ser es va morir.

OC - Sí els primers tots són morts, ja ho sé.

CARNAC - Ho deien, però no em podem estar segurs.

OC - Qui, ho deia?

CARNAC - Ells.

OC - Però si eren morts...

CARNAC - Aleshores no. Deien que eren els primers, però potser mentien.

OC - I es van morir o no ?

CARNAC - Després, si de cas.

VENA - Però Sister no hi tenia res a veure.

COQUI - No.

VENA - Doncs per què en parlem ?

CARNAC - No ho sé.

COQUI - S'ha de dir una cosa o altra.

OC - Això sí.

Silenci llarg.

PONI - Ara ningú no diu res...

OC - Jo més m'estimo parlar de Ramona. (A Vena) Dius que la pedra n'havia de sortir un món.

CARNAC - Són llegendes, tot això.

OC - De vegades de tot. De totes maneres, és bonic que es digués Ramona.

VENA - Era el nom d'abans, aquest. Després en va tenir un altre.

OC - Quin ?

VENA - Sister el sabia.

OC - T'ho va contar ella ?

VENA - Em penso que sí.

COQUI - Ho sabia tot.

OC - Sota l'arbre ?

VENA - No, aleshores ja estava malalta.

PONI - Mai no hi va estar.

CARNAC - No tenia res.

COQUI - Però un dia la vas examinar, me'n recordo molt bé. Li tocaves el ventre.

PONI - Li ho tocava tot.

CARNAC - (se li tomba) Al telèfon, tu !

PONI - No truquen, ara.

OC - Tothom, la tocava.

PONI - Jo no; no em deixàveu.

CARNAC - (dóna un cop a la taula) A callar!

El telèfon es dispara i PONI corre cap a l'Aparell, lliga. OC, diligent. s'aixeca per tal de desar llibre i ampolla dins del macuto.

PONI - Digui... Sí... Mincowski ?... Ah, sí ja sé !... Un què? (Es tomba als altres) Diu que tenen un barret.

CARNAC - Ningú no ha encarregat res.

PONI - (torna a parlar al telèfon) - Ningú no ha encarregat res... Com diu?... Sister?... Un moment. (De nou cap als altres).

El va encarregar Sister.

COQUI - No n'havia dat mai.

VENA - Ni mitges.

OC - Mitges sí.

CARNAC s'ha aixecat i sense una paraula s'adreça al telèfon; pren l'aparell de mans de PONI.

CARNAC - Deixa... (De cara a l'auricular) Mincowski?... Deu ser un error... Sister no viu aquí... Sí, abans... Quant de temps? ... Potser no ho van entendre bé... Sister de Sister?... No ho sabem, d'on era. S'en va anar... Li dic que no. La factura?... Porti-la plegada en quatre dobles... Exacte. (Penja i es tomba cap als altres). Diu que si era de Sister.

OC (mentre torna a treure ampolla i llibre)- El barret ?

CARNAC - (avançant cap a la taula) No, el barret no hi té res a veure. Ella, era de Sister.

COQUI - Sister de Sister ?

CARNAC - Sí.

PONI - Potser mortenia pare.

OC - Però on cau, Sister ?

CARNAC - Aquí.

OC - Es ostrany...

CARNAC - No pot ser en lloc nés.

VENA - No me l'imagino amb barret.

COQUI - Tenia massa cabells.

PONI - Però els hi vam tallar.

CARNAC - Sí... (S'asseu feixugament, es fica la mà a la butxa i en treu una gran tofa de cabells rossos, els deixa sobre la taula).

OC - (mirant-los, com tots els altres) Però aquests són rossos

COQUI - Sí, era rossa.

OC - No és la mateixa, doncs. Ella era bruna.

CARNAC - Quan va venir, sí.

PONI - Però no es agradava.

COQUI - Ningú no va dir mai res.

VENA - Sí que ho vam dir. Sempre li déiem coses.

OC - Els ulls, però, sempre els va tenir negres.

VENA - No ho sé. Quan es va posar les ulleres...

PONI - Quines ulleres ?

VENA - En duia, oi ? Fosques.

COQUI - Aquí no.

VENA - Però no hi era gaire, aquí.

OC - No.

PONI - No s'hi sentia bé.

COQUI - No es va queixar mai.

VENA - Es passava moltes hores fora.

OC - Probablement sota l'arbre. Aquí dins no n'hi ha cap.

CARNAC - Mai no n'hi ha, a les cases.

VENA - Al jardí.

CARNAC - A quin jardí ?

VENA - En teníem un, oi ?

OC - Ja no hi baixem mai.

PONI - Per aixó vam condemnar la porta ...

CARNAC l'ulla ràpidament, però després torna a fitar l'esquerd sobre la taula, on hi ha la cabellera i el joc de cartes desplegat. Tots callen llargament, eviten mirar-se. De sobte, OC redreça el cap.

OC -(dóna un petit cop sobre la taula) No era veritat! (Els altres esperem, una mica sorpresos). Això de la rifa. No l'hem creteta.

CARNAC - Es clar que no.

COQUI - No tenim número.

OC - Ni que el tinguéssim. No telefonem mai.

CARNAC -(Mirant els altres) Té raó. No telefonem.

VENA - Però ho han fet.

OC - Era algú altre. Tampoc no han exhumat cap cos.

VENA - Ja em semblava que ! Amb bala...

COQUI - I el testament ?

OC - Tampoc no n'hi ha cap.

~~OC - Tampoc no n'hi ha cap.~~

CARNAC - Nibarrets ...

OC - Res.

COQUI - Doncs per què ho diuen ?

PONI - Sempre ha telefonat una noia.

VENA (tímidament) - Sister?...

PONI - Hauria conegut la veu.

OC - No te'n recordes, ja.

CARNAC - No; no era ella.

OC - No ho saps. I ella de vegades feia coses...

COQUI - Quines coses ?

OC - Un dia va enviar un telegrama.

VENA - Ella ?

OC - Sí.

COQUI - A qui ?

OC - A ella mateixa.

PONI - i què deia ?

OC - Que la reclamaven.

PONI - Si no tenia ningú !

OC - Per aixó mateix. Era mentida.

COQUI - Jo no el vaig veure.

OC (butxaqueja) - L'he guardat... Es aquest. (El deixa sobre la taula, però ningú no el toca).

VENA - El va dur el carter ?

OC - No els duen mai, els carters. Un home llarg.

VENA - Sense sobre ?

CARNAC - Es va perdre. Però era per ella. Després ja no va sortir més.

OC - Sí, moltes vegades.

CARNAC - Am VENA. Sola, mai.

VENA - Es quan ens asséiem sota l'arbre ?

El telèfon es dispara i PONI hi corre. Oc es lliurava a les habituals maniobres.

PONI - Digui... Objectes perduts ?... No hem perdut res... Un anell ?... (es gira cap als altres) Diu que han trobat un anell... (de nou al telèfon) Una inscripció ?

CARNAC - Pregunta què diu.

PONI - Sí... Vol llegir-la?... Sister, només ? I una data...

Quatre-quatre-quatre... Que el passem a recollir ?

CARNAC - Pregunta on l'han trobat.

PONI - Ah, sí ! Perdoni... Es pot saber on l'han trobat ?...

L'anell, sí.

CARNAC - I pregunta quan.

PONI - Al riu ? ... I quan ha estat ?... Ah!... Sí, sí, és clar... Qualsevol moment... Passi-ho be (penja).

COQUI - Deu ser l'anell que deia jo.

PONI - L'hem d'anar a recollir.

OC (tot traient les coses del sacuto) - Però en quin riu l'han trobat ? N'hi ha molts.

PONI - Deu ser el de més aprop.

OC - Per Sister no n'hi passa cap.

VENA - Pels afores, seguranent ...

COQUI - però si no li havia quedat res... Com el podia perdre?

CARNAC - Ens en devíem oblidar.

OC - I quan ha dit que va ser ?

PONI - No ho sabem. Es veia molt brut.

OC - Vull dir quan el van trobar.

PONI -.Ah ! Ahir. devien buidar el riu.

CARNAC - Per què ?

VENA - Potser sospitaven alguna cosa.

OC - No és pas el riu... (s'asseu)

VENA - No, això no.

Silenci llarg.

COQUI - I el número ? Quatre-quatre-quatre...

VENA - El de la rifa no ho és.

PONI - No.

COQUI- En tenia tres, d'anells. Si era el de les pedres...

PONI - No ho han dit.

OC - Potser no és quatre- quatre-quatre, sinó quatre-quaranta- quatre.

CARNAC - Potser sí. Que voldria dir ?.

OC (s'arronsa d'espatlles) Són números que es posen. Com els dels tiquets de la via pública.

CARNAC - (es treu el bitllet i el mira) Sí, potser és això.

COQUI - Jo em pensava que els teníem tots.

CARNAC - Ningú no té res.

VENA - Ho van amagar.

CARNAC (violent) - Qui ?

VENA - Tu.

CARNAC - No es veritat ! (Es treu el capell i la colpeja). A la paret, a la paret de seguida !

VENA (sense moure's) - No hi vaig.

CARNAC (amenaçador) + no?

VENA - NO

CARNAC s'aixeca, l'engrapa pel braç i l'hi retorça.

VENA - Fas mal ! ...

CARNAC - A la paret ! I agenollada, ara ! (L'obliga a aixecar-se i, sempre retorçant-li el braç, l'acompanya fins el mur). Fins que tornin a trucar.

VENA - No trucaran mai més, potser.

CARNAC - Doncs per sempre ! (La fa caure agenollada i la deixa)

PONI - A ella no la vas castigar mai.

OC - No castigava mai ningú, aleshores.

PONI - A mi, sí. I després ne la va fer despullar.

CARNAC (avança cap a ell, amenaçador) - A la paret, també, tu!

OC - No és just.

CARNAC - Es que els vols fer companyia ?

Sense una paraula, OC s'aixeca i se'n va cap al costat de VENA, on s'agenolla seguit de PONI. CARNAC els mira, incrèdul. COQUI S'aixeca a la seva vegada.

CARNAC - I tu, on vas ?

COQUI - A la paret.

CARNAC - No ho pots fer, HI ha el telèfon.

COQUI - Contesta tu. (S'agenolla)

PONI - Sempre vol que li facin la feina bruta ...

CARNAC - I l'ampolla, el llibre?... (Ningú no contesta). Bé ho hem de desar...

OC - Per qué ?

PONI - Només és un ritus.

VENA - Es estúpid, ben mirat.

CARNAC -(Gairebé suplicant) Però i si hem de marxar ?

OC - Fica-l'hi i no ho treguis més.

CARNAC - I si ho necessitem? Cal estar preparats.

OC - Sí. (S'aixeca lentament i se'n va cap als objectes, agafa el llibre i el parteix en dos).

CARNAC - (tracta d'impedir-ho) No!

OC - (el rebutja i deixa caure els dos trossos per terra) Ara ja ho estem. (S'inclina per tal de recollir l'ampolla, però CARNAC es precipita també).

CARNAC - L'ampollano!

Forcegen uns moments, fins que el recipient els cau per terra, on es fa bocins. Tots dos ho miren, però seguidament se'n torna al seu lloc, on s'agenolla. CARNAC es posa les mans al cap, desesperat.

CARNAC - Ja no tenim res! (Camina cap a ~~la~~ la taula). Ja no podem marxar. (Silenci. CARNAC s'asseu a taula, on es queda estatut).

COQUI - On ho van anagar?

OC - Què?

COQUI - Tot... les coses de Sister.

VENA - Ho va anagar ell.

PONI - NO està bé que ens tingui castigats.

OC - No ho estem pas, ara.

PONI - Sí.

OC - No, ho està ell.

Silenci.

COQUI - Per què ho va fer?

VENA - Ho van fer tots.

PONI - Jo la vaig despollar.

COQUI - No podia sortir, nua.

VENA - L'haurien detinguda.

COQUI - I ningú no ha dit res.

OC - No sabien que vivia aquí.

VENA - Potser sí. Ho podia haver dit.

PONI - No va tenir temps.

Callen, perquè sona el telèfon. Tots miren cap a l'aparell llevat de Carnac.

PONI (mig aixecant-se) - Hi vaig?

OC - No.

PONI - Pot ser important.

VENA - Potser és Sister.

OC - No.

El telèfon segueix sonant. A la fi, Carnac s'aixeca i lentament s'hi atansa; agafa l'auricular.

CARNAC - Digui?... (Espera un moment i torna a deixar l'aparell) Han penjat... (Camina de nou cap a la taula, però al·lavors el telèfon truca altra vegada; es gira i l'agafa). Digui... Sí... No, mai... L'han trobada?... No, cap relació, cap. Sí... (penja i es queda un moment immòbil al costat de l'aparell; seguidament es mou cap a la taula, però abans d'arribar hi es tomba cap a la paret i esguarda els altres). Ningú no pregunta res? (Silenci). No. (Silenci) Algú busca Sister. Veu posar un anunci. (Tots es giren, sorpresos).

OC - Un anunci? On?

CARNAC - Al diari.

VENA - Quan ?

CARNAC (avançant cap a la paret on són els altres) - No ho dit això.

OC - Nà qui ?

CARNAC - Qui què ?

OC - Qui el va posar.

CARNAC - No.

COQUI - No tenia ningú.

VENA - Només nosaltres.

PONI - No l'han trobada, és clar...

CARNAC - No.

OC - Doncs per què piquen ?

CARNAC - No està pagat.

VENA - L'anunci ?

CARNAC - Sí. (Silenci) No s'entén. (Acaba de reunir-se als altres s'inclina)

PONI - Què fas ?

CARNAC - M'agenollo (ho fa).

OC (dur) - Per què ?

CARNAC - Estic massa sol. (Els altres es van aixecant i ell els mira, suplicant gairebé). On aneu ? (Silenci). Jo també ... (Va per aixecar-se a la seva vegada, però aleshores OC es treu el capell)

OC (el colpeja + No et moguis !

PONI - Castigat ! (El colpeja també, fins que l'altra remoua a moure's)

OC - Ara està bé. Potser haviem d'haver començat així. (Se'n va cap a la taula, amb els altres)

PONI - Començat què ?

OC - Començat, només. (S'atura, s'inclina i agafa una meitat del llibre que ha esquinçat moments abans; després segueix a cap a la taula, on tots s'instal·len en silenci, llevat de COQUI)

COQUI - En quedo pel telèfon.

Silenci. PONI toca les cartes, les rebutja. OC es mira el llibre, el fulleja.

OC - Recepta per a tornar els morts a la vida... (Mira els altres) No ho vull llegir.

VENA - No.

OC (tonca el llibre per mirar la coberta) - Aquest Ramona devia ser un indecent.

PONI - Potser no era el que coneixia VENA .

VENA - Es clar que no. (Silenci). No el coneixia.

PONI - Ho havies dit.

VENA - No, Sister, en tot cas. (Silenci) I tampoc.

PONI - No ?

VENA - No el podia conèixer ningú.

PONI - No en sabríem res doncs.

VENA - Devia deixar algun paper.

OC - Veus ? El llibre...

PONI - No explica res.

OC - Es clar.

Silenci llarg.

VENA - Quan hi havia Sister, de vegades reien.

PONI - Sí.

OC. - Ara no.

VENA - No, ara no. (Silenci). Es una ciutat gran, oi ?

PONI - Quina ?

VENA - Sister.

OC - Hi ha molts telèfons.
Silenci.

PONI - Sister de Sister... Es curiós, oi ?

OC - Per què ?

PONI - Potser era d'ella.

OC (sorprés) - Per què ho dius ?

PONI - Per això...

VENA - La devien fundar ells.

OC - Els pares, vols dir ?

VENA - Sí.

PONI - No se 'n deien, ells, de Sister.

OC - No ?

VENA - Era el nom de fonts.

PONI - L'hi van posar nosaltres.

OC - Potser sí, doncs. (Silenci) Per què ?

PONI - No en tenia, abans.

VENA - O en tenia un altre.

OC - No ho va dir ?

PONI - No, mai.

OC - No podia haver-se dit Ramona ?

VENA - Ramona era un home.

OC - No ho saben. Ho va dir ella.

VENA - Sí.

CARNAC (des de la paret) - Es mentida.

OC - A callar, tu ! (Silenci) Per què, és mentida ?

CARNAC - No sabia llegendes.

VENA - No és cap llegenda.

PONI - Ara sí. Vull dir ella. I té ales.

Silenci. Tots es miren.

OC (lentament) - Però no ho podem contar a ningú.

VENA - Potser sí. Per telèfon.

OC (branda el cap) - No escoltarien.

PONI - No. Després, hauríem de dir com era.

OC - Sí.

VENA - Com era ?

OC - Ha passat molt temps... Una vegada em va donar una cosa (butxaqueja)

VENA - Què és ?

OC (es treu un clixé de la butxaca) - Aixó.

VENA allarga la mà, l'examina, i després el mira desconcertada.

VENA - No es veu res.

OC - Va passar alguna cosa. Potser hi havia massa llum.

VENA - Tot sembla negre...

OC - Però és aquí (fa gestos vagues). Aquí, en algun lloc.

PONI - (agafa el clixé al seu torn, l'examina; després aixeca els ulls) Hi ha una torre...

OC - (mentre tots s'inclinen) On ?

PONI - (assenyala) - Aquí...

VENA - No es veu bé.

OC - Potser COQUI. (Es tomba cap al telèfon, al costat del qual la dona segueix) COQUI... COQUI !

COQUI - Què ?

OC - Vine. (La dona s'hi atansa i Poní li allarga el clixé).
Diu que hi ha una torre...

COQUI - L'examina i CARNAC abandona el seu lloc, s'apropa
als altres, s'inclina també sobre el clixé. OC s'aixeca im-
pulsament, seguit de PONÍ, i tots dos comencen a colpejar-lo.

OC - A la paret !

PONÍ - Agenollat !

CARNAC -(tot retrocedint) - Era neva...

OC - Què, era teu ?

CARNAC - Me la va donar.

OC - Devia ser una al·tra.

PONÍ - Escorcollen-lo.

COQUI -(els interromp) - Són cases !

Tots es tomben cap a ella.

OC (avançant) - Cases ?

COQUI - Sembla una ciutat.

VENA - Sister ?

COQUI - No ho sé.

OC - I no hi ha ningú ?

COQUI - Qui ?

OC - Homes, dones... Sister.

COQUI - (després de tornar a mirar) - No.

OC - En pensava que era la seva fotografia.

VENA - Potser ho és.

COQUI (la tomba) - Aquí diu una cosa...

OC - Què ?

COQUI - Ramona.

PONÍ - No se'n deia.

COQUI - També hi ha un número. (Tots s'inclinen).

PONÍ - Sembla de telèfon.

OC - Sí... Ho és.

Tots es niren.

VENA (tímidament) - I si piquessin ?

COQUI - Però per qui pregunten ?

VENA - Per Ramona.

Tornen a mirar-se, i després s'adrecen al telèfon.

OC - Picaré jo. (Consulta el número i el va discant. Espera
uns moments) Ramona ?... Com diu ?... Ah, sí... (cap als al-
tres) Ara la van a avisar.

PONÍ - No sé què deuré dir...

VENA - Son nosaltres qui hem de dir.

PONÍ - Però què ?

OC (imposa silenci amb la mà) - Ramona ?... Que no... Ah !
... Molt de temps ?... Ja comprene..., I Sister ?... Que era
d'allí ?... Sí, sense deixar adreça... Sí, sí, perdoni...
(Ponja)

VENA - Què ?

OC - No hi era.

PONÍ - Però tornarà ?

OC - No saben res. Va deixar el llibre i prou.

VENA - El... (assenyalant) llibre ?

OC - Sí, ja fa vint anys. Només saben que era de Sister.

COQUI - Ja se'n deia així, aleshores ?

OC - Sempre, es veu.

PONI - (es grata el cap) - Costa d'entendre.

OC - Sí. (Pensatiu), se'n va cap a la taula, s'asseu, i els altres van imitant-lo. Agafa el tros de llibre). No l'havia d'haver esquinçat.

VENA - Potser no. Només quedava això. I la caballera.

PONI - I les coses que deu tenir Carnac.

CARNAC (des de el seu lloc) - No tinc res.

OC (s'aixeca., surt de la taula) - Carnac... Vine ...

CARNAC - (es replega nés contra la paret) - No...

Els altres s'han aixecat també i tots se li van atansant lentament; ell va retrocedint paret enllà, fins que arriba al racó)

PONI - Escorcollen-lo...

S'inclinen i el subjecten entre tots mentre ell va cridant:

CARNAC - No tinc res, no tinc res...

OC (després de treure-li quelcom d'una butxaca) - I això ?

COQUI - Què és ?

OC (mostrant-ho) - Un anell..., i un paper.

VENA - En tenia més, d'anells.

OC (a Carnac) - On són ?

CARNAC - Se'ls va vendre.

PONI - Per què ?

CARNAC - Per comprar això... (assenyala cap al paper).

OC (el desplega i llegeix) - Rebut: per un pic i una pala, dues-centes vuit amb cinquanta.

COQUI - Un pic i una pala ?

Tots miren per terra, x com avergonyits.

CARNAC - Són al jardí...

Silenci. OC va doblant lentament el paper, mira l'anell després CARNAC.

OC - Aixeca't. (L'altre obeeix). Ves-los a buscar.

VENA (se li agafa al braç) - No, Oc, no !...

COQUI - Els van comprar tots...

OC acota el cap i a poc a poc se'n torna a la taula, on s'asseu. Silenci. Desplega el paper. Després l'esquinça i deixa el muntet de papers al seu davant; el bufa.

OC (aixeca el cap i mira cap als altres) - Tots...

PONI (mentre tothom assenteix mudament) - Sí, tots.

Es va atansant a la taula, on s'asseuen, fins i tot

CARNAC. Només COQUI es queda dreta.

OC -(torna a mirar-los) - I ara què fem ?

PONI - Esperar.

VENA - Potser telefonaran.

Silenci. CARNAC agafa les cartes, prova de jugar un solitari.

OC - Venn...

VENA - Què ?

OC (sacudeix el cap) - No, res. (Silenci) Aquell arbre... Us van asseure sota, oi ?

VENA - Sí.

OC - Devia fer molta ombra.

PONI - Aquí no n'hi ha, d'arbres.

VENA - No, són fora.

CARNAC - Una vegada en vam plantar un.

OC - Potser era aquest.
 VENA - Li agradaven molt. (Silenci) . Un dia va guardar un pinyol.
 PONI - Un pinyol ?
 OC - Per què ?
 VENA - El volia plantar... Un salze.
 OC - Tenen pinyols ?
 VENA - No ho sé. Potser no era un salze. Un arbre.
 PONI - Tots són iguals.
 OC - N'hi ha que no creixen.
 VENA - Ara no en creix cap.
 PONI - No ho saben.
 VENA - Diu que en aquella pedra n'hi havia.
 OC - Quina pedra ?
 VENA - La de Ramona. N'hi havia molts.
 OC agafa el tros de llibre, el fulleja.
 OC - Aquí no en parla.
 VENA - Potser se'n va oblidar.
 OC (llegeix) - Recepta per a recobrar l'amor perdut... No sé
 si me les crec aquestes coses.
 PONI - Mai no se sap...

Es interromput pel timbre del telèfon, cap al qual es
 precipita COQUI. Tots miren i esperen.
 COQUI (s'apodera de l'aparell) - Digui... Sí, aquí... Sister?
 ... Sister ! (Deixa caure l'auricular i es tomba cap als alt-
 res que s'han aixecat de la taula i es mouen ràpidament cap
 al telèfon) Es Sister !
 CARNAC -(agafa l'aparell) + Sister... Nosaltres... Sister?...
 No ets aquí?... Sister !... (Cap als altres) No contesta, ara.
 OC - Donam. (Li pren l'aparell) Sister, sóc Oc... Sister...
 Sister!! (se separa de l'auricular i després, abatut, penja).
 No hi ha ningú.
 VENA - No.
 CARNAC - Mai no hi ha hagut ningú.
 COQUI - Havia de picar.
 PONI - Però és morta.
 Silenci. Es miren.
 OC - Potser no la vam enterrar prou fonda...
 Silenci. S'adrecen cap a la taula, on els altres el se-
 queixen, s'asseuen.
 CARNAC - Caldria anar al jardí.
 VENA - Sí.
 OC - Sí, ara.
 Però ningú no es mou.